

Ivar Nørgaard (S):

Det forslag, som Fremskridtspartiet i sin tid fremsatte om, at ministrene skulle have en støttepædagog, eller hvilket begreb man nu bruger, når de skulle ud at rejse, afviste vi naturligvis, fordi det er regeringen, der fører forhandlinger med andre regeringer. Det er også det, udenrigsministeren gør i øjeblikket, og som statsministeren også gør, når han taler med bl.a. formanden for den engelske regering, premierministeren, men Socialdemokratiets formand taler med formændene for de socialdemokratiske partier i de andre lande – nogle af dem er også statsministre – og derfor kan han tale med dem som partifælle og ikke som bisidder eller støttepædagog for de danske ministre. Det er da en ganske fornuftig og naturlig arbejdsdeling, at regeringen taler på regeringens vegne med de andre regeringer, at vi taler med vores partifæller i de andre lande, og at Folketingets Markedsudvalg taler med repræsentanter for de andre parlamenters udvalg, der beskæftiger sig med markedsanliggender.

Hverken fru Pia Kjærsgaard eller fru Annette Just kan forstå, hvorfor vi har noget imod unionsborgerskabet og vil have det begreb væk, men de siger begge, at det, det drejer sig om, netop er, at man viser, at væsentlige dele af unionsmålsætningen ikke, som hele ideen med Maastrichttraktaten er, skal gennemføres i Danmark. Derfor ønsker vi heller ikke at bruge begrebet unionsborgerskab, men derudover er der altså fire konkrete punkter, som vi ikke vil med i. Jeg synes, at det klart burde kunne erkendes af Fremskridtspartiet, at det jo netop er, fordi vi heller ikke tilslutter os væsentlige dele af unionsmålsætningen.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg skal tilstå, at jeg ikke var forberedt på, at jeg skulle starte denne debat med at sige, at jeg var enig i noget, fru Annette Just havde sagt, men det var jeg i hendes grundlæggende tolkning af, hvad danskerne sagde nej til den 2. juni. Fru Annette Just beskrev, at det var til unionstanken og til tanken om, at EF skulle udvikle sig til Europas forenede stater. Det er fuldstændig rigtigt, at det var det, danskerne sagde nej til, og det er lige så rigtigt, at det står i det nationale kompromis. Jeg kan citere de første fire linjer, som man vel kan forvente at

Fremskridtspartiet har læst: »Det danske nej til EF-unionen den 2. juni 1992 var udtryk for, at et flertal af danskere ikke ønsker Europas forenede stater. Det var derimod ikke et nej til EF-medlemskab eller til europæisk samarbejde.« Dertil kommer, at det nationale kompromis punkt for punkt siger nej til dette omfattende unionsbegreb, der vil føre til EF's forenede stater. Det er præcis det, der er indholdet, og derfor respekterer det nationale kompromis nej'et den 2. juni, og derfor bliver jeg dybt forvirret, når jeg hører fru Pia Kjærsgaard.

Fru Pia Kjærsgaard sagde til hr. Ivar Nørgaard, at der før den 2. juni blev talt om, at vi ikke skulle stemme om forsvaret og ØMU, men jeg vil spørge fru Pia Kjærsgaard, om vore to partier ikke var enige om, at det var det, vi skulle stemme om. Hvis vi er enige om, at det var det, vælgerne sagde nej til, hvorfor er vi så ikke i dag enige om at sige nej til det?

Jeg synes ikke, at tiden er til at falde over partier som Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, som på deres kongresser og landsmøder efter den 2. juni tog afstemningsresultatet til efterretning og kom med udtalelser, der udstikker en ny EF-politik for de to partier; det synes jeg da de skal have ros for, for det er da derfor, det har kunnet lade sig gøre at lave dette nationale kompromis, som fuldt ud respekterer nej'et.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Min første reaktion på fru Pia Kjærsgaards tale var, at den ikke gav mig anledning til at tage ordet. Jeg synes, den var fuld af urimeligheder, og den mindede mig om et udsagn, jeg hørte for nylig, der lød således: »Nonsens er et grundstof, der ikke lader sig opløse i sine bestanddele.«

Det er meget svært at få rigtig fat i det, som fru Pia Kjærsgaard siger, for fru Pia Kjærsgaard siger på den ene side, at det er fuldstændig ligegyldigt, hvad der står her, samtidig med at fru Pia Kjærsgaard i øvrigt er enig i meget af det, som står i det nationale kompromis. Hvis hun er i tvivl om det, skal hun læse det papir, som Fremskridtspartiets folketingsgruppe har overladt Markedsudvalget. Men det er også en urimelig fremstilling, fordi vi, som også følger de øvrige EF-landes reaktioner på det danske